

Informe de la sessió de treball amb associacions del sector professional

CONNEXIONS

Introducció

La sessió de treball **Connexions**, realitzada el dia 10 de novembre, en el marc de la 15a Fira Mediterrània de Manresa, es formula com una taula estable de treball amb les associacions professionals del sector artístic per millorar els canals de comunicació entre el mercat cultural i les necessitats dels professionals de les diferents arts. Inicialment, la sessió es planteja com una trobada per reflexionar sobre els reptes del sector i com un espai on poder compartir inquietuds sobre diferents àmbits, com els mecanismes de comunicació, els nous formats de representació o les fórmules de gestió.

Assistents

- Margarida Troguet (Teatre de l'Escorxador, Lleida)
- Bet Miralta (programadora de circ)
- Cèsar Compte (APdC)
- Sílvia Duran (ICEC)
- Jordi Cartanyà (Pa Sucat)
- David Ibáñez (director artístic Fira Mediterrània de Manresa)
- Àlex Casanovas (Vicepresident AADPC)
- Valentí Oviedo (Kursaal Manresa - MEES)
- Maite Serrat (Anem al teatre, Diputació de Barcelona)
- Jordi Gratacós (ARC)
- Xavier Fortuny (ARC)
- Josep Miquel Gámez (ARC)
- Tere Belmonte (APCC)
- Àngels Puertas (Agrupament d'Esbarts Dansaires i Musicandis)
- Francesc Casadesús (Mercat de les Flors)
- Iván Fernández (gerent AADPC)
- Daniel Carreras (Xirriquiteula Teatre)
- Nèlida Falcó (APCC)
- Marta Soler (associada AADPC/ Cia. Sifó)
- Abigail Ballester (TTP)
- Modera: Jaume Antich (Atrium Viladecans)

Conclusions

El sector de la cultura està patint de manera molt directa els **efectes de la crisi**. Les polítiques governamentals, marcades per les retallades pressupostàries, han perdut de vista que la cultura s'ha de promoure com a bé comú i ja no la impulsen ni financen com ho havien fet fins ara.

Aquesta situació –que no es percep com a conjuntural- planteja un panorama diferent, cada cop més precari, que obliga a replantejar-se les estratègies dels actors culturals per tal de crear un **escenari sostenible** per a tothom.

La recent pujada de l'**IVA** i el tant per cent que aplica l'**SGAE** als espectacles, sumats a alguns impagaments de partides d'anys anteriors, generen un alt grau de preocupació i malestar al sector, que veu perillar alguns formats com el teatre familiar i el de carrer, difícils de concebre fins ara sense el finançament públic. A aquest neguit se suma la inquietud que provocaria l'aprovació i aplicació de la Llei de Bases de Règim Local, que minvaria les competències dels ajuntaments a l'hora d'impulsar i programar activitats culturals.

A la sessió es posa de manifest que és necessari un canvi de concepció en la **relació entre el sector públic i el sector privat**, i que a l'hora de crear o programar espectacles no s'ha de comptar a priori amb el suport econòmic de les administracions.

Segons aquesta nova concepció, la relació s'ha d'establir entre companyia i espai escènic, entre productora i punt de venda. El sistema de subvencions públiques, que ha generat dependència al sector, ha portat durant anys a situacions perverses i ha dificultat les relacions transversals entre els agents implicats en els projectes artístics i culturals.

D'altra banda, actualment els professionals del sector artístic han de fer front a la dificultat afegida de justificar el cost dels espectacles a un públic acostumat a pagar **preus d'entrada** subvencionats, bé sigui pel sector públic o per fundacions privades.

En aquest fòrum de debat es planteja la possibilitat de **refer la cadena de valor** de la creació d'un espectacle i explicar al públic el "cost real" a l'entrada, fent paleses les despeses en equip humà i material que hi ha al darrera d'un espectacle. Es tracta de fer pedagogia davant la filosofia de la gratuïtat total o parcial, a la que el públic estava acostumat, i posar en valor que l'equip professional que conforma un espectacle ha de tenir un sou digne, d'una banda, i que el manteniment dels espais genera unes despeses, d'una altra.

La **manca de públic** és una altra de les grans preocupacions del sector. Es constata que, com a conseqüència directa de la manca de finançament, els preus deixen de considerar-se assequibles i el nombre d'assistents disminueix. La no existència de circuits estàndards i d'un públic definit són altres factors que es consideren decisius en aquest sentit, i s'apunta a la recerca de

solucions per fidelitzar el públic més jove i per dinamitzar en consum intern. Aquest és un repte que cal entomar per poder reeixir al territori i no patir la fuga de talent que comporta la **internacionalització**.

En aquest sentit, es posa de manifest que l'ideal no és apostar per una rebaixa en els preus de les entrades -que incidiria de manera directa en la qualitat de les produccions artístiques i podria contribuir a la desaparició d'alguns oficis-, i que cal **sensibilitzar** el públic al respecte i pensar solucions alternatives.

Quant a la **programació**, s'apunta al tercer sector com a pols de programació alternatiu i en alça. I sobre la figura del programador, es constata que cal posar-la en valor i que s'ha de tenir present que els que depenen dels ajuntaments sovint pateixen de manca de formació i de temps.

Davant d'un model cultural en crisi com el que s'ha exposat, es conclou la necessitat d'establir **punts de connexió** com aquest fòrum més habituals entre les associacions i representants del sector per tal de seguir compartint experiències. En aquest sentit, s'especifica que els teatres municipals hauran d'unir-se de manera individual, donat que no estan constituïts com a associació i no queden representats de manera conjunta.

Es conclou que cal fer un canvi de cultura organitzativa al sector per aconseguir treballar en equip i **sumar esforços** des de la base. D'aquesta manera, el sector artístic guanyarà força com a grup i ha de poder establir de manera permanent **punts de diàleg amb les administracions** per traslladar les seves propostes i neguits, per fer aportacions sobre quines haurien de ser les prioritats en polítiques culturals en cada moment, i per contribuir a la construcció d'un nou escenari que contempli les aportacions de tots.

Relatora de la sessió:

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Lucía Vaquero Escriche', written in a cursive style.

Lucía Vaquero Escriche
Periodista